

Farské zvesti

Časopis Gréckokatolíckej farnosti
Zosnutia Presvätej Bohorodičky
v Humennom

Ročník: 12. Rok: 2019 Číslo: 1

Pravá nádej kresťana a falošné idoly (z myšlienok pápeža Františka)

Mať nádej je primárnou potrebou človeka: dúfať v budúcnosť, veriť v život, takzvané „pozitívne zmýšľanie“.

Avšak je dôležité, aby takáto nádej bola vkladaná do toho, čo nám skutočne môže pomôcť žiť a dá našej existencii zmysel. Práve preto nás Sväté písmo varuje pred falošnými nádejami, tými, ktoré nám núka svet, odhaľujúc ich zbytočnosť a ukazujúc ich nezmyselnosť. Robí tak rozličnými spôsobmi, no predovšetkým odsudzovaním falošnosti idolov, modiel, do ktorých je človek neustále pokúšaný vkladať svoju dôveru, robiac z nich predmet svojej nádeje.

Nástoja na tom osobitne proroci a múdroslovní autori, dotýkajúc sa citlivého bodu cesty viery veriaceho

človeka. Lebo viera znamená dôverovať Bohu, avšak prichádza moment, v ktorom, narážajúc na životné ťažkosti, človek zakúša krehkosť tej dôvery a cíti potrebu iných istôt, uistení hmatateľných a konkrétnych. Zverujem sa Bohu, no situácia je dosť neutešená a ja potrebujem nejakú konkrétnejšiu istotu. A tam je to nebezpečenstvo!

A tak sme pokúšaní hľadať útechy, dokonca aj chvíľkové, ktoré zdanlivo naplňajú prázdnotu samoty a zmierňujú námahu veriť.

Nám sa však páčia modly, tak veľmi ich máme radi!

Žalm plný múdrosti nám veľmi pôsobivým spôsobom vykresľuje falošnosť týchto modiel, ktoré svet núka

našej nádeji a na ktoré sú ľudia každej doby v pokušení sa spoliehať.

Žalm 115 hovorí takto: „*Pohanské modly, hoc sú zo striebra a zo zlata, sú dielom ľudských rúk. Majú ústa, ale nehovoria, majú oči, a nevidia. Majú uši, ale nepočujú, majú nozdry, a nečuchajú. Majú ruky, ale nehmatajú; majú nohy, a nechodia, z hrdla nevydajú hlas. Im budú podobní ich tvorcovia a všetci, čo v ne veria!*“ (v. 4-8).

Človek, obraz Boží, si vytvára boha na svoj vlastný obraz, a je to aj nevydarený obraz: nepočuje, nekoná a predovšetkým nemôže hovoriť. Avšak my radšej ideme za modlami ako za Pánom. Mnohokrát sa viac tešíme z prchavej nádeje, ktorú ti dá táto modla, ktorá je falošná, než z veľkej a spoľahlivej nádeje, ktorú nám dáva Pán.

Proti nádeji vkladanej v Pána života, ktorý prostredníctvom svojho Slova stvoril svet a sprevádza naše životy, sa stavia dôvera v nemých bôžikov. Ideológie s ich predstieranou absolútnosťou, bohatstvá, moc a úspech, márnivosť, s ich ilúziou večnosti a všemohúcnosti, hodnoty ako telesná krása a zdravie, ak sa stanú idolmi, ktorým obetujeme čokoľvek, sú všetko skutočnosti, ktoré

zamotávajú myseľ a srdce a namiesto toho, aby podporovali život, vedú k smrti.

Odkaz žalmu je jasný: ak nádej vložíme do modiel, staneme sa takými, ako oni: prázdne obrazy s rukami, ktoré nehmatajú, nohami, ktoré nekráčajú, ústami, ktoré nehovoria. Nemáme viac čo povedať, stávame sa neschopnými pomáhať, meniť veci, neschopnými usmievať sa, neschopnými milovať. A aj my, ľudia Cirkvi, toto riskujeme, keď sa „zosvetšťujeme“. Je treba zostať vo svete, no chrániť sa ilúzií sveta, ktorými sú tieto idoly.

Je však treba dôverovať a dúfať v Boha, ktorý daruje požehnanie. Pán na nás vždy pamätá, hoci aj v nepekných chvíľach, no on na nás pamätá. A toto je naša nádej. A táto nádej nesklame. Nikdy, nikdy. Idoly sklamú vždy: sú to výmysly, nie sú skutočnosťou.

Hľa, úžasná skutočnosť nádeje: dôverujúc v Pána sa stávame takými ako on, jeho požehnanie nás premieňa, mení nás v jeho deti, ktoré zdieľajú jeho život. Nádej v Boha nám takpovediac dáva vstúpiť do dosahu pôsobenia jeho pamäte, jeho spomienky, ktorá nás žehná a zachraňuje. A v tomto Bohu máme nádej a tento Boh, ktorý nie je modlou, nikdy nesklame.

Sv. liturgia – centrum kresťanského kultu

(Liturgia Slova – liturgia katechumenov)

Centrom kresťanského kultu je slávenie božskej liturgie. Mnohí túto bohoslužbu spájajú iba v súvislosti so sviatosťou Tela a Krvi Ježiša Krista. Celistvý pohľad však na slávenie božskej liturgie nás presvedča o dvoch rovinách, ktoré sú badateľné pri tomto slúžení. Prvá rovina je sústredená na Božie slovo a druhá na eucharistický obrad.

Katolícka Cirkev učí, že Ježiš Kristus je prítomný v bohoslužobnom zhromaždení vo svojom slove, keďže je to ON, ktorý hovorí, keď sa v Cirkvi číta Sväté písmo. Kázeň (homília), ktorá je dopĺňujúcou časťou liturgického úkonu počas slávania božskej liturgie, má v prvom rade čerpať zo zdrojov Svätého Písma a liturgie, aby sa ohlasovali podivné Božie diela v dejinách spásy.

Náplňou **Liturgie Slova** je teda Božie slovo. Táto časť liturgie trvá od úvodného zvolania „Požehnané kráľovstvo“ po cherubínsky hymnus.

Samotný názov - Liturgia Slova - pochádza z ranokresťanských čias. Na tejto časti liturgie totiž mohli byť prítomní aj nepokrstení, pre ktorých bola účasť na Liturgii Slova prípravou na krst a na samotné uvedenie do viery.

Liturgia Slova ako obrad vznikla pod vplyvom starozákonnej synagógy. Židia sa schádzali každú sobotu na modlitby, spevy žalmov, čítanie a lámanie Svätého Písma. Prví kresťania prevzali túto poučnú židovskú bohoslužbu a dali jej kresťanský význam.

Liturgia Slova má nás všetkých pripraviť hlavne na najdôležitejšiu časť liturgie - Liturgiu Eucharistie.

Táto časť liturgie sa nazýva aj liturgiou katechumenov, nakoľko sa na tejto časti liturgie mohli zúčastňovať nielen pokrstení veriaci, ale tiež tí, ktorí neboli ešte pokrstení, ale už sa pripravovali k prijatiu iniciačných sviatostí.

Charakteristickou súčasťou, nielen Liturgie slova, sú **ekténie**. Pod slovom ekténia rozumieme v prvom rade osobitý druh liturgickej modlitby, celý rad modlitebných prosieb, z ktorých sa každá završuje spievaním „Pane, zmiluj sa“ alebo „Daruj nám, Pane“, čím sa jasne odlišuje od iných druhov modlitby a to jednak svojou formou a štruktúrou, ale aj svojím vlastným podfarbením.

Ekténiu zvyčajne prednáša diakon, ak však nie je prítomný, vtedy sám kňaz prednáša prosby jednotlivých ekténií.

Grécko slovo „*ektenes*“ znamená vážny, naliehavý, zdôrazňovaný. Teda ekténia predstavuje vážnu, naliehavú, zdôrazňovanú modlitbu, nakoľko je zložená z viacerých prosieb. Celková sila ekténie je v tom, že nie je príliš dlhou modlitbou, ale je zložením krátkych prosieb na ktoré odpovedá veriaci ľud. Je to teda striedavá modlitba kňaza a ľudu.

Poznáme niekoľko druhov ekténií počas sv. liturgie: *Veľká (mirna) ekténia*, *Malá ekténia*, *Potrojná ekténia*, *Prositeľná ekténia*, *Ekténia za zosnulých*, *Ekténia za katechumenov...*

Charakteristická forma ekténií spočíva v tom, že nie je modlitbou pomalou, ako sú napr. modlitby prednášané kňazom potichu, ale naopak je dialogickou modlitbou, ktorá je zložená z celého radu prosieb, majúcich to isté zakončenie a tú istú modlitebnú odpoveď ľudu.

Užívanie ekténií počas liturgie možno považovať za jednu z najstarších súčastí. Aj v používaní ekténií možno vidieť vývoj a znaky formovania. V liturgických dokumentoch vystupuje veľká ekténia až v 11. storočí, teda časovo pomerne neskoro. Vysvetľuje sa to tým, že najstaršie rukopisy (ešte pred 11. storočím) obsahovali iba modlitby kňaza alebo službu kňaza, nie však tie časti liturgie, ktoré boli prednášané diakonom.

Ekténie, nakoľko sú funkčne predpísané diakonom, mali svoje miesto v diakoniku. Až začiatkom 12. storočia vstupujú texty ekténií aj do poriadku svätej liturgie, lebo až v tom čase sú do poriadku liturgie vsunuté tiež modlitby a funkcie diakona z tzv. diakonika.

Keby sme porovnávali texty ekténií najstarších dokumentov liturgie s textom a obsahom dnešných liturgií, našli by sme iba niekoľko veľmi malých a nepatrných rozdielov.

Veľmi častou odpoveďou ľudu po prednesenej prosbe ekténie je modlitba „**Pane, zmiluj sa**“. Je to najjednoduchšia a pre každého veriaceho pochopiteľná modlitba o každej núdzi a potrebe človeka. Hoci je modlitbou veľmi krátkou, predsa len obsahuje jasné, výstižné a hlboké myšlienky. Patrí k najčastejšie užívaným modlitbám nielen vo svätej liturgii, ale aj v iných bohoslužbách Cirkvi.

V modlitbe „**Pane, zmiluj sa**“ sa obracia človek na Božie milosrdenstvo, od ktorého závisí vypočutie jeho prosieb a splnenie jeho prosieb. Nebyť tohto milosrdenstva a Božej milosti, márne by boli ľudské vzdychy a modlitby.

Preto i veriaci človek, vedomý si svojej nehodnosti a hriešnosti, nenachádza lepšiu modlitbu, ktorou by klopal na dvere Božieho milosrdenstva.

Rozvedení a znovuzosobášení v Cirkvi

(postoj Cirkvi a duchovný život týchto kresťanov)

Manželstvo a rodina majú rozhodnú dôležitosť na pozitívny rozvoj Cirkvi a spoločnosti. Obdobia, v ktorých manželstvá a rodiny prekvitali, boli pre ľudstvo zároveň obdobia prosperity. Ak manželstvo a rodinu postihne kríza, má to citeľné dôsledky pre manželov a pre ich deti, ale aj pre štát a pre Cirkev. (Kongregácia pre náuku viery: *O pastorácii rozvedených a znovuzosobášených*, s. 7).

Cirkev vo svojej materinskej láske dbá o rodinu, aby mohla viesť šťastný život, avšak nemôže zabrániť narušeniu rodiny, lebo jednak rešpektuje slobodu svojich detí a tiež si je vedomá krehkosti mnohých svojich detí, ktoré namáhavo kráčajú po ceste viery. *„Preto bez toho, aby sme čokoľvek uberali ideálu evanjelia, treba s milosrdenstvom a trpezlivosťou sprevádzať rozličné štádiá rastu osôb, ktoré deň po dni postupne napredujú. [...] Malý krôčik uprostred ľudských ohraničení môže byť Bohu vzácnejší než navonok bezchybný život človeka, ktorý svoje dni trávi bez toho, aby musel čeliť vážnym ťažkostiam. Všetkým sa musí dostať útecha a povzbudenie zachraňujúcej Božej lásky, ktorá tajomne pôsobí v každom*

človeku bez ohľadu na jeho chyby alebo pády“ (Evangelii gaudium, 44).

Všetkým je zrejmé, že kultúrne zmeny a otrasy storočia, ktoré sa blíži ku koncu, neušetrili ani manželský a rodinný život. V súčasnej dobe sa rozvod často považuje za niečo, čo je úplne prirodzené a normálne. To je dané napríklad tým, že vo veľkých mestách je počet rozvodov a trvajúcich manželstvom takmer jedna k jednej. Štatisticky teda rozvod vyzerá rovnako normálne ako manželstvo.

Ak sa pozrieme do vnútra človeka, do vnútra ľudskej spoločnosti a do vnútra rodiny, vidíme, že rozvod je pre každého človeka bremenom a že mnohí prežili nasledujúcu vec: stáli pred rozvodom a mali dojem, že toto je konečné riešenie, že to je koniec ich trápenia. Určité trápenie iste prestanú, ale súčasne s tým sa objavujú trápenia nové, s ktorými sa nepočítalo. Rozvod teda spravidla nie je pociťovaný ako vstup do raja.

Rozpad manželstva je životná rana, ktorá nikdy nezmizne bez stôp, ktorú nie je možné vyhojiť bez následkov. To by sme mali uznať. Ale na druhej strane táto rana nie je absolútne celoživotnou diskvalifikáciou, ktorá by degradovala ľudský život až do jeho konca.

Aký postoj k týmto ľuďom zaujíma Cirkev? Pápež Ján Pavol II. nazval postoj voči rozvedeným a znovuzosobášeným dôverou. Úlohou Cirkvi a jej členov nie je súdiť tých, ktorí sú v takých dramatických a bolestných situáciách, ale dôverovať a neprestať „*dúfať proti nádeji*“ aj v ich spásu.

Milosrdná láska Cirkvi tak nielen priťahuje a zjednocuje, ale aj premieňa a pozdvihuje. Cirkev však ale vždy zostáva nablízku a trpí pri pohľade na rozvrátené rodiny.

V apoštolskej exhortácii *Familiaris Consortio* (FC) svätý pápež Ján Pavol II. píše: „*Spolu so Synodou vyzývam duchovných pastierov i celé spoločenstvo veriacich, aby rozvedeným pomáhali a starostlivou láskou sa usilovali zbaviť ich pocitu, že sú odlúčení od Cirkvi, lebo aj oni, ako pokrstení, môžu a vlastne sa majú zúčastňovať na jej živote.*“ (FC, 84)

Základným postojom voči znovuzosobášenej dvojici osôb má byť teda prijatie v duchu lásky a blahosklonnosti. Pápež to nazýva apoštolátom bratského a evanjeliového prijatia. Bez toho je v mnohých prípadoch až naivné očakávať, že rozvedení a znovuzosobášení budú vidieť svoje miesto v Cirkvi a zároveň budú v nej chcieť rásť. S pocitom prijatia rastie

v srdci túžba po opätovnom začlenení sa do života farského spoločenstva.

Svätý pápež Ján Pavol II. ďalej píše: „*Treba ich povzbudzovať, aby počúvali Božie slovo, zúčastňovali sa na obete svätej omše, vytrvalo sa modlili, konali skutky lásky a napomáhali podujatiam miestneho spoločenstva v prospech spravodlivosti, vychovávali svoje deti v kresťanskej viere, pestovali ducha kajúcnosti a skutky pokánia, a tak si deň čo deň vyprosovali Božiu milosť.*“ (Familiaris consortio, č. 84)

Cirkev má snahu s otvoreným srdcom sprevádzať a podporovať týchto mužov a ženy a pomáhať im pochopiť, že aj keď prerušili manželské puto, nemusia si zúfať bez milosti Boha, pretože on bdie nad ich putovaním. Základným postojom voči rozvedeným a znovuzosobášeným má byť prijatie v duchu lásky a blahosklonnosti. Bez toho je v mnohých prípadoch až naivné očakávať, že rozvedení a znovuzosobášení budú vidieť svoje miesto v Cirkvi a zároveň budú v nej chcieť rásť. S pocitom prijatia rastie v srdci túžba po opätovnom začlenení sa do života farského spoločenstva.

Často počuť v Cirkvi otázku: **Akým spôsobom sa rozvedení a znovuzosobášení ľudia majú zúčastňovať na živote Cirkvi?**

Odpoveď vyplývajúca z učenia Katolíckej cirkvi je nasledovná: **Rozvedení a znovusobášení veriaci sú povolani aktívne sa zúčastňovať na živote Cirkvi v tej miere, do akej je to zlučiteľné s ich objektívnou situáciou.**

Rozvedení a znovusobášení veriaci môžu byť v rámci farnosti pomocou pre tých, ktorí trpia podobným osudom. Človek, ktorý prešiel túto krížovú cestu má veľa neoceniteľných životných skúseností, ktorými môže poslúžiť druhým. Slová človeka, ktorý prekonal rozvod, majú ďaleko väčšiu váhu ako slová toho, kto o tom len počul alebo čítal. Rozvedený môže mnohým ľuďom povedať veľa užitočného ohľadom ich rozhodovanie rozvod - nerozvod alebo ich eventuálneho stave po rozvode. Pozná svoje ťažkosti, a tak dokáže pochopiť, že sa niekto nachádza v úplne rovnakej situácii, len o niekoľko rokov pozadu.

Mnohí ľudia, medzi nimi aj veriaci, často vo vzťahu k rozvedeným a znovuzosobášeným **poznajú** z učenia Cirkvi **iba normu o nepripustení rozvedených a znovuzosobášených k svätému prijímaniu.**

V dokumente Kongregácie pre náuku viery *O pastorácii rozvedených a znovuzosobášených* čítame, že „veriaci osoba, ktorá dlhodobo spolunažíva more

uxorio s osobou, ktorej nie je legitímnou manželkou alebo legitímnym manželom, nemôže pristupovať k Eucharistickému prijímaniu. Pastieri a spovedníci majú závažnú povinnosť napomenúť inak zmýšľajúcu osobu, že takýto úsudok svedomia je v otvorenom rozpore s náukou Cirkvi. Musia tiež pri vyučovaní pripomínať túto náuku všetkým veriacim, ktorí sú im zverení.” (Kongregácia pre náuku viery: *O pastorácii rozvedených a znovuzosobášených*, s. 17)

Je dôležité správne poznať a vnímať zmysel tejto záväznej normy. Nejde tu o vylučovanie kohokoľvek akýmkoľvek spôsobom alebo o diskrimináciu.

Typická námietka: **komukoľvek sa odpustí, len rozvedeným sa neodpustí.** To nie je pravda!!! Nie iba rozvedení a znovuzosobášení sú hatení pristupovať k Eucharistii. Každý veriaci v stave tvrdošijného zotrúvania v podmienkach ťažkého hriechu je hatený. A aj samotné nezotrúvanie v pravde viery, teda upadnutie do bludu, je prekážkou v prijímaní sviatostí, pretože podľa sv. Ireneja je nevyhnutné, aby teologické myslenie bolo „zladené“, „v symfónii“ s Eucharistiou.

Pápež Ján Pavol II. k tomuto prvotnému dôvodu pridáva aj druhý, ktorý má viac pastoračnú podstatu: „Keby

sa takéto osoby pripustili k Eucharistii, veriacich by to uviedlo do pochybností a neistoty ohľadom učenia Cirkvi o nerozlučiteľnosti manželstva.” (FC, 84)

V Cirkvi existujú aj ľudia, ktorí sú **rozvedení bez vlastného pričinenia**.

Aký má postoj Cirkev k týmto ľuďom?

Vo všeobecnosti rozvedený bez vlastného pričinenia, pokiaľ žije v celibáte, nesúhlasil s rozvodom, je vlastne verný manželskému partnerovi, s ktorým uzavrel sviatostné manželstvo, **môže prijímať všetky sviatosti v Cirkvi**, so súhlasom svojho biskupa.

Je však dôležité tiež vedieť, že rozvedený, aj keď žije v celibáte, nemôže byť krstným rodičom, lebo má garantovať aj životom náuku o nerozlučiteľnosti manželstva. Na krstného rodiča sa totiž kladie silnejšia podmienka ako na rodiča v prípade iniciačných sviatostí detí.

Treba si však uvedomiť, že aj napriek všelijakým postojom, Cirkev neprestáva

milovať svojich synov a dcéry v zložitých manželských situáciách a zároveň s nimi nesie aj ich ťažkosti a bolesti; sprevádza ich s materinským srdcom a utvrdzuje ich vo viere, že nie sú vylúčení z prameňa milosti, ktorá očisťuje, osvecuje, premieňa a privádza k večnej spáse.

Pápeži Ján Pavol II. a Benedikt XVI. odporúčali pristupovať rozvedeným a znovuzosobášeným k Božiemu milosrdenstvu aj inými cestami ako sú sviatosti zmierenia a Eucharistie, napr. cez **duchovné prijímanie**, po splnení náležitých podmienok.

Duchovné prijímanie je predovšetkým pre tých, ktorí nemôžu aktuálne pre chorobu, veľkú vzdialenosť od kostola alebo inú príčinu prijať Kristovu prítomnosť do svojho života skrze sviatosť Eucharistie. Kto je hatený prijímať sviatosti Cirkvi z morálnych dôvodov, môže duchovne prijímať, ak si vzbudí dokonalú ľútosť tak, ako ju vyžaduje Katechizmus Katolíckej cirkvi.

Modlitba duchovného svätého prijímania

„Môj Ježišu, verím, že si v Najsvätejšej oltárnej sviatosti skutočne prítomný. Klaniam sa Ti a milujem Ťa nadovšetko. Z lásky k Tebe ľutujem všetky svoje hriechy. Sľubujem, že sa budem vyhýbať každej príležitosti ku hriechu. Moja duša túži po Tebe, ale keďže Ťa teraz sviatostne nemôžem prijať, príd' aspoň duchovne so svojou milosťou do môjho srdca. Daj, aby som vždy žil v tvojej milosti, a tak plnil Tvoju vôľu. Ty žiješ a kraluješ na veky vekov. Amen.“

Liturgický program

Liturgický program po Nedeli po Bohozjavení Pána

od 14.01. do 20.01 2019

Pondelok 14.01.	Prep. otcovia zavraždení na vrchu Sinaj	06:30 sv. lit. (csl.) * <i>Peter, Katarína, Jakub, Lenka</i> 18:00 sv. lit. (slov.) † <i>Juraj, Mária, Juraj</i>
Utorok 15.01.	Prepodobní otcovia Pavol Tébsky a Ján Chatrčník	06:30 sv. lit. (csl.) * <i>Elena</i> 18:00 sv. lit. (slov.) * <i>Helena, Nikolaj</i>
Streda 16.01.	Poklona reťaziam sv. apoštola Petra	06:30 sv. lit. (csl.) † <i>Vasil', Andrej</i> 18:00 sv. lit. (slov.) † <i>František, Anna, Darina</i>
Štvrtok 17.01.	Prepodobný a bohonositel'ný otec Anton Veľký	06:30 sv. lit. (csl.) * <i>Iveta s rod.</i> 18:00 sv. lit. (slov.) † <i>Mária</i>
Piatok 18.01.	Svätý Atanáz a svätý Cyril, alexandrijskí arcibiskupi zdržanlivosť od mäsa	06:30 sv. lit. (csl.) * <i>o. Ján s rod.</i> 18:00 sv. lit. (slov.) * <i>Ivan</i>
Sobota 19.01.	Prepodobný otec Makarios Egyptský	06:30 sv. lit. (csl.) * <i>na úmysel darcu</i> 17:00 Veľká večiereň 18:00 sv. lit. (slov.) † <i>Justína, Vasil', Anna...</i>
Nedeľa 20.01.	35. nedeľa po ZSD Prepodobný a bohonositel'ný otec Eutymios Veľký hl. 2	07:30 sv. lit. (slov.) * <i>Martina, Peter s rod.</i> 09:00 sv. lit. (csl.) * <i>za farnosť</i> 11:00 sv. lit. (slov.) * <i>Kristína, Tadeáš, Ester, Samuel, Timotej, Sára, Anna, Amália</i> 17:15 Večiereň 18:00 sv. lit. (slov.) * <i>Miroslav, Miloslava Michaela, Lenka</i>

Liturgický program

Liturgický program po 35. nedeli po Päťdesiatnici

od 21.01. do 27.01 2019

Pondelok 21.01.	Prep. otec Maxim Vyznávač	06:30 sv. lit. (csl.) 18:00 sv. lit. (slov.)	† Michal, František † Juraj, Mária, Ján
Utorok 22.01.	Sv. apoštol Timotej Sv. prepodobný mučeník Anastáz Perzský	06:30 sv. lit. (csl.) 18:00 sv. lit. (slov.)	† Júlia, Mária † Peter (panychida)
Streda 23.01.	Sv. hieromučeník Klement, ankyrský biskup. Sv. mučeník Agatanel	06:30 sv. lit. (csl.) 18:00 sv. lit. (slov.)	† Karol * Ľuboš s rod.
Štvrtok 24.01.	Prepodobná matka Xénia Rímska	06:30 sv. lit. (csl.) 18:00 sv. lit. (slov.)	* Vladislav, Alex, Dáša † Jozef, Zuzana, Jozef
Piatok 25.01.	Sv. Gregor Teológ, konštantínopolský arcibiskup zdržanlivosť od mäsa	06:30 sv. lit. (csl.) 18:00 sv. lit. (slov.)	† Ján * Irena
Sobota 26.01.	Prepodobný otec Xenofont, jeho manželka Mária a synovia	06:30 sv. lit. (csl.) 17:00 Veľká večiereň 18:00 sv. lit. (slov.)	† Anna, Anna, Juraj, Štefan... * Božena s rod.
Nedeľa 27.01.	36. nedeľa po ZSD Prenesenie pozostatkov sv. Jána Zlatoústeho hl. 3	07:30 sv. lit. (slov.) 09:00 sv. lit. (csl.) 11:00 sv. lit. (slov.) 17:15 Večiereň 18:00 sv. lit. (slov.)	* Štefan, Helena * za farnosť * Marta s rod. * Mária

Zbierky v roku 2019

(dátumy a účely jednotlivých zbierok)

GTF PU + CIRKEVNÉ ŠKOLY

13. január

Účelom zbierky je finančná pomoc na rozvoj Gréckokatolíckej teologickej fakulty v Prešove a pre potreby cirkevných škôl Prešovskej archieparchie.

PODPORNÝ FOND

10. február / 10. november

Účelom zbierky je zabezpečiť chod všetkých komisií Arcibiskupstva a na zvládnutie pastoračných aktivít.

CHARITA

10. marec / 1. december

Účelom zbierky je zabezpečiť chod všetkých komisií Arcibiskupstva a na zvládnutie pastoračných aktivít v rámci kalendárneho roka.

BOŽÍ HROB

19. apríl

Financie z tejto zbierky slúžia na podporu Baziliky Božieho hrobu a svätých miest v Jeruzaleme, kde je málo kresťanov.

SEMINÁR

12. máj / 15. september

Financie z tejto zbierky pomáhajú vykryť deficit riadneho chodu seminára, ktorý vzniká iba čiastočným pokrytím všetkých požiadaviek.

KATOLÍCKE MASMÉDIÁ

2. jún

Účelom zbierky je finančne podporiť katolícke médiá – tlačové a elektronické, pretože sú veľmi nápomocné pri pastorácii a evanjelizácii.

NA DOBROČINNÉ DIELA SV. OTCA

29. jún

Účel zbierky je podpora charitatívnych cieľov a potrieb Svätého Otca.

SVOJPOMOCNÝ FOND PRE FARNOSTI

14. júl

Účelom je podpora nesolventných farností a vykrytie aspoň z časti žiadosti o finančnú podporu nesolventných farností v rámci archieparchie.

KATECHIZÁCIA A KATOLÍCKE ŠKOLY

11. august

Účelom zbierky je finančne podporiť katolícke školy a pomáhať pri zaisťovaní náboženskej výchovy detí a mládeže.

MISIE

20. október

Financie z tejto zbierky slúžia na podporu misijných aktivít a projektov Cirkvi.

Kontakt

Adresa: Gréckokatolícka cirkev
Farnosť Zosnutia Presvätej Bohorodičky
Osloboditeľov 28, 066 01 Humenné

Telefón: kancelária: 057/ 775 3628

Web: www.grkathe.sk

E-mail: úrad: humenne@grkatpo.sk

farár: ilkomirko@gmail.com

kaplán: pavoolster@gmail.com

Úradné hodiny na farskom úrade

Pondelok:	8.30 - 10.30	---
Utorok:	8.30 - 10.30	---
Streda:	8.30 - 10.30	14.30 - 16.00
Štvrtok:	8.30 - 10.30	---
Piatok:	8.30 - 10.30	---

Na prvý piatok, štátne a cirkevné sviatky je kancelária zatvorená!

Ak žiadate o krst

Krst nahlási jeden z rodičov **aspoň 2 týždne** vopred, prípravu (náuku) **odporúčame ešte pred narodením dieťaťa**. Ak bývate minimálne **3 mesiace mimo našu farnosť**, zabezpečte si ku krstu dieťaťa aj **písomné dovoľenie od kňaza**, kde **aktuálne bývate**.

Ak žiadate o sobáš

- 1) a máte všetky iniciačné sviatosti – krst, myropomazanie, sväté prijímanie – minimálne 3 mesiace vopred,**
- 2) ak niektorá z iniciačných sviatostí Vám chýba - minimálne 6 mesiacov vopred,**
- 3) ak bývate minimálne 3 mesiace mimo našu farnosť:** zabezpečte si prípravu (náuku), príp. aj cirkevnú sobášnu zápisnicu s náležitosťami a dovoľenie kňaza, kde aktuálne bývate.

Ak žiadate o výpis z matriky: krstný, resp. sobášny list

Krstný, resp. sobášny list je možné vyžiadať si osobne, telefonicky, či mailom.

Užitočné telefónne čísla

Zaopatrovanie (non-stop): 0907 323 733

Charita a sklad solidarity: 057 775 69 93

Gymnázium sv. Jána Zlatoústeho: 057 778 33 98

FARSKÉ ZVESTI

Informačno-formačný časopis farnosti Zosnutia Presvätej Bohorodičky v Humennom
Dobrovoľný príspevok (tlač 1ks = 0,20 €)

IBAN farnosti: SK3009000000000086909038

Pre vnútornú potrebu vydáva: Gréckokatolícka cirkev, farnosť Humenné.

Texty článkov neprešli gramatickou úpravou.

Zodpovední za vydanie: **o. Miroslav Il'ko, o. Pavol Dancák ml.**